

Asea-transporten.

I maj förra året kom en förfrågan från Allmänna Svenska Elektriska Aktiebolaget (A. S. E. A.) till Föreningen Västerås Landstormskvinnor, huruvida västeråslosterorna skulle vilja och kunna åtaga sig mat- och Långbaggstransporter mellan Västerås och Dalarna. Vid genomläsandet av denna skrivelse greps jag av en oerhörd förvåning men också av glädje. Tänk, att dessa höga herrar kunde hysa sådant förtroende för oss små lottor! Asea hade tidigare hjälpt vår förening, och nu fingo vi ett tillfälle, att medelst vårt arbete visa vår tacksamhet. Så visst ville vi, men kunde vi? Ja, vi måste helt enkelt, och en lott är alltid redo att göra sin plikt. Transportchefen uppvaktades med meddelandet, att lotterna stodo till förfogande, och att detaljer och närmare order önskades.

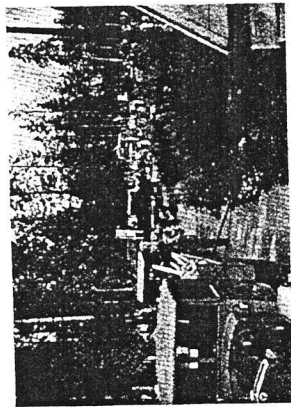
Det enda meddelandet, som då kunde givas, var att transporten skulle gå någon gång juni—juli, att maten skulle lagas under pågående transport och köket inrymas på ett vanligt lastflak. En skiss ville herrarna också ha för inredning av köket. Det var att gå hem och plita och rita. Medell togs till det yttre av fältjämningsarnas lottbilar. På flaket måste allt som behövdes för ett 35-personers hushåll rymmas, det var nästan som ett pussel, men till sist blev det klart och vann herrar ingenjörers gillande.

Så omkring midsommar kom meddelandet. Första transporten avgår från Västerås klockan 3 på morgonen den 19 juli. Herrarna hade även sänt med förslag till mat, setel. Men vilken matsedel! Till exempel, grönsakssoppa och kåldolmar till lunch klockan 11. Var få vitkål i juli månad? Kalvkotletter, stekt strömming, tänk att rensa strömming och steka den mitt i solgasset på landsvägen! Det blev kors över hela hårligheten, och ny matsedel sattes upp. Tre lagade mål och tre kaffemål per dag skulle det vara, och mer än tre kronor per person och dag fick det inte kosta.

Men som väl var gick det hela i lås. Inventarier packades, matvaror inköptes, och order utgick till de lottor, som skulle tjänstgöra. Vid varje transport medföljde två lottor jämte undertecknad.

Så kom äntligen startdagen, och klockan 1/22 på natten rullade vårt fina landsvägs-kök fram till min port, där allt skulle stuvas in. Kökets inredning var följande: längs med förarhyttens vägg en stor invändigt zincbeklädd lår, vårt kylskåp, vars lock även utvändigt zincbeklätt utgjorde diskbänk, till vänster om detta en stor korg med porslin packat i fack av wellpapp, framför denna en stor lår öppen framåt och med hyllor för förvaring av hushålls-ovarp på denna ett två-lårigt Punkerkök i sidan längst bak två 50 liters mjölkflaskor (vår fina patenterade vattenledning!) så vårt älskade Alfa-kök, på vilket all mat lagades, och till sist en stor låda för ved. På höger sida, närmast spisen en isoleringslåda, så ett likadant lådskåp som på andra långsidan, ovanpå detta plats för speciell föräddet, nedanför plats för potatis. I taket voro bänkar och bord för serveringen fastgjorda.

Äntligen var allt klart! I samma stund hördes ett väldigt dån, det verkade nästan, som en jordbävning. — Den stora generaltorstransporten hade startat, och överallt tittade yrakna västeråsare ut genom fönstren, troende att världens sista stund var kommen. I närmaste gathörn skulle vi sluta till. Hela karavanen stannade och till vår fasa kopplades vi ihop med en av transportvagnarna för vilken vårt fältkök skulle tjänstgöra som broms och pådrivare. Så var då den sista länken i kedjan inkopplad och färdens kunde gå vidare. I tätan åkte en landsfiskal med sin fjärdingsman, vägnarna där vi skulle färdas fram, voro avstängda för all trafik och polisvakt utsatt. Efter polislisbilen kom första "transportsettet" bestående av en med rotorspolar tung lastad bil, dragande en transportvagn på vilken forslades en statorkvart vägende 17 ton, hopkopplad med denna vårt fina bilkök,

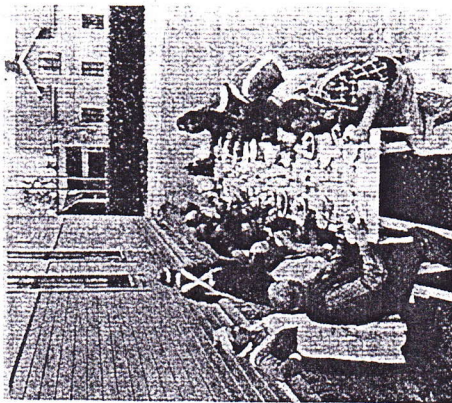
Den långa »karavanen».

efter oss en personbil med två ingenjörer, så nästa transporttåg, på vilkens släpvagn lastats en jättegeneratorträng vägende tillsammans med transportvagnen 40 ton och med en bredd av 7 meter, så ytterligare ett transportsett lastat med en liknande generatorsring. Den i detta "sett" dragande lastbilen, som äges av Krångede kraftstation, är av jättedimensioner, en så kallad ökenbil, den enda i sitt slag i Sverige. Den har inte mindre än 14 växlar och utvecklade på lägsta växel 1.000 hästkrafter och drager då 27 liter bensin per mil. Hela kavalkaden bestod av sammanlagt 17 motorfordon och det transporterade godssets vikt uppgick till 81.600 kilogram. Nästan hela Västerås var på benen för att åse avfärdens för den största landsvägsstransport, som förekommit i Sverige.

Ett hopp, ett ryck så att vi lottor flögo om varandra i vårt trånga, hembrevliga men något ostadiga kök, tillkännagav att star-kokar inte så fort. Till kaffekokningen användes Punkerköket, som väl fastgjorts vid sitt plattfodral. Men hur få kaffeurrar att stå kvar? Det blev att surra duktiga tag. — Ack en väldig gir, en bromsingsstöt, och vårt goda kaffe gav sig iväg i en lång stråle genom pipen. Den fick vi koka igen ordentligt. Nu skulle det väl gå, en ny gir och locket gav sig iväg och kaffet flödade över, men tiden för kaffemålet var snart inne. Detta serverades på stående fot på landsvägen, varje man fick en pappmugg och en glasspinne för att diskning skulle undvikas. Brödet och sockret var lagt i en påse till var och en. Klockan elva serveras

telefonstolpe med ett trettiotal ledningar hade stått i vägen för oss och knäckts av som en tändsticka och alla trådarna lågo uppståndelse, telegrafverket underrättades och fick klara upp det hela, varpå transporten kunde rulla vidare på sin långsamma färd mot okända öden. Nu måste vi skära upp bröd och ost, hur skulle detta gå, men det måste ju gå, och det gick kanske med en och annan rispa i skinnet av den sluttande kniven. Tiden led och strax efter klockan halv sex voro vi framme vid Svanå hergård, där den första måltiden skulle serveras. Allt var klappat och klart, bord och bänkar hissades ned och bars ut på landsvägen av många tjänstvilliga händer. Växdukarna, gula och vita, solmatade och skinnande nya rullades ut och snart stod bordet dukat, pyntat och fint, och "gubbarna" kunde börja sin första landsvägsmåltid bestående av havregrynsgröt och mjölk, smör, ost och rött kött. Det smakade härligt och belåtenheten var allmän. Så var då den första måltiden över, och det blev brätt att duka av och packa in, ty färdens måste gå vidare. Vi lottor fingo nöja oss med att äta i vårt rullande kök, vilket ju gick bra, men vad det var svårt att behålla mjölken kvar i tallriken. Vårre blev det dock, när vi skulle till att diska, trots att höga hinkar användes ville vattnet inte stanna kvar, utan tornade upp sig i skyhöga vågor och gävo oss den ena duschen efter den andra, men till slut var även den svårigheten övervunnen. Tiden hade flugit iväg och kaffe-petter måste på, ty klockan nio skulle det vara kaffe med dopp, och en tiolitterspanna kokar inte så fort. Till kaffekokningen användes Punkerköket, som väl fastgjorts vid sitt plattfodral. Men hur få kaffeurrar att stå kvar? Det blev att surra duktiga tag. — Ack en väldig gir, en bromsingsstöt, och vårt goda kaffe gav sig iväg i en lång stråle genom pipen. Den fick vi koka igen ordentligt. Nu skulle det väl gå, en ny gir och locket gav sig iväg och kaffet flödade över, men tiden för kaffemålet var snart inne. Detta serverades på stående fot på landsvägen, varje man fick en pappmugg och en glasspinne för att diskning skulle undvikas. Brödet och sockret var lagt i en påse till var och en. Klockan elva serveras

des lunch, denna var för dagen mycket lättlagad och bestod av pilsnerkorv med senap och potatis, smör, bröd, ost, mjölk och kaffe. Nu skulle folket ha 1½ timmes rast, så även vi kunde få njuta en stund och till och med diska på terra firma. Så fort transporten satte igång, var tiden inne att tänka på middagsmaten, som skulle bestå av kokt rimmad oxbringa med rotmos, rabarber, kräm och mjölk. Innan dess skulle det dock bli ett kaffemål. Detta serverades klockan 2 mitt för Krylbo järnvägsstation och med en åskådarskara på flera hundra personer.

Middagsmålet avslutas.

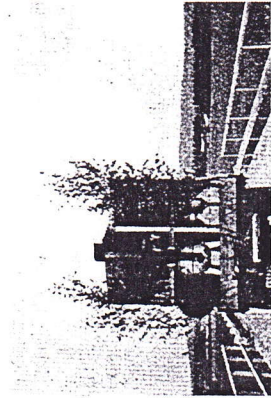
soner. Klockan fem voro vi äntligen framme i Avesta efter en 14 timmars färd, en vanlig bil kör sträckan på mindre än 1½ timme.

Vårt bilkök skildes från karavanen och fortsatte till Avesta folkskola, där förläggning ordnats för mannarna, och middagen skulle serveras. Vid sextiden infunno sig våra matgäster trötta och hungriga, så maten smakade härligt. Sedan disken var överständern, och köket putsat, fingo vi äntligen vid 9-tiden ledigt för kvällen efter nära 19 timmars arbetsdag. För oss hade inkvartering ordnats i ett pensionat.

Natten blev dock inte lång, ty redan

klockan ½2 ringde väckarklockan. Starten skulle gå klockan 3 och innan dess skulle morgonkaffe serveras. Vi hade åter en lång dag framför oss och svårigheterna skulle bli oändligt mycket större än första dagen. Vägarna uppåt Garpenberg voro mycket svåra, smala, kurviga, lösa och med skyhöga backar. En nedförsbacke var 4 kilometer lång. Extra bilar måste anskaffas för att hjälpa våra egna. Komna 12 kilometer från Avesta skedde det första äventyret. Den transportvagn vid vilken vi voro sammankopplade sjönk med vänstra sidan genom vägbanan, och karlarna skrek: "Lottor hoppa ur genast". Nedkomna sågo vi faran. Hade vagnen sjunkit endast några centimeter till hade den oundvikligen kastat omkull vår bil. Vad då skulle hänt, vågade vi knappast tänka, insnärda i tältduken, som vi voro, med tunga lädor, spritkök och en brinnande spis. Det blev nu ett styvt arbete för våra män att få vagnen på rätt köl, och frukosten, som skulle serverats klockan 6, avåts inte förrän klockan 11. Alltså voro vi redan nu fem timmar försenade. Färden gick allt långsammare, varje kurva måste byggas upp med plank för att stå emot påfrestningarna. Vårt "sett", som var det lättaste, körde något fortare och skulle vid Ryllshytan, där lunchen skulle serveras, invända de övriga. Men timme efter timme gick och ingen hördes av. Till sist måste vi vända för att få veta vad som hänt. Någon mil bakom oss hade en generator kört fast i berget. Ringen kunde ju inte rubbas, utan bergsknallen måste lämpas undan. Och med detta arbetade nu mannarna i sitt anletes svett. Högt ovanför på en bergslytt stod en ståtlig älgstjör och såg ned på de dumma människorna undrande och begrundande. En ståtlig syn som sent skall glömmas.

Åter blev transporten försenad, och det stod klart för oss alla, att det skulle bli omöjligt att nå fram till målet denna dag, utan att ännu en övernattning måste ordnas. Så skedde även i St. Skeävi dit vi anlände kl. 11 på kvällen. Där intogo vi vår mycket försenade middag bestående av köttbullar, bruna bönor och fruktsoppa. Klockan blev över två innan arbetet var slut för "dygnet". Klockan 6 nästa morgon gick färden vidare och vid niotiden anlände

Vår »kök» rullar vidare.

vi till målet, den vackra Långhagsforsen. Sedan lunch serverats fingo vi lottor i perssonbil åka direkt hem till Västerås.

Men ingen rast och ingen ro. Ny mat måste inköpas och packas, ty redan nästa morgon kl. 3 skulle jag tillsammans med två nya lottor medfölja andra transporten. Denna gick dock mycket bättre, folket kände vägarna och visste hur det hela skulle ta's. Redan vid 8-tiden andra dagens kväll voro vi åter i Västerås.

Skönt nu hade man en hel lång natt och hela söndagen att vila ut på. På måndagsmorgonen gick starten åter kl. 3, och jag hade nu fått med mig två av mina duktigaste och mest vana lottor. Lasten vid denna transport bestod utom av statorkvarten och en generatorsing av ett jätteklätt armkors, som utan sin transportvagn vägde 42 ton, var en halv meter bredare än generatorsringen och flera meter högre. Att färden med denna vidunderliga last skulle bli äventyrlig förstodo vi alla. Allt gick dock oväntat bra, och i mycket god tid voro vi framme vid Brovallens väpport. Här måste dock halt göras och mätning företagas. Skulle kolossen kunna gå under väpportten? Tum för tum skred bilen fram, spårningen var nästan outhärdlig. Nu var den alldeles intill, mannarna uppe på järnvägsvallens mätte och mätte. Det måste gå, nu var den mitt under! Härligt, det gick, men endast en fingers bredd skilde översta spetsen från brovallens kant. Färden kunde gå vidare. Strax utanför Avesta smällde ett riktigt kanonskott från den stora "ökenbilen". Kardanaxeln gick! Där stodo vi nu, hur skulle det bli — väl att vi voro så

nära dagens slutmål. Vår lottabil fick köra vidare till Avesta folkskolegård, där middagen färdigställdes. Framåt sex-tiden kommo våra hungriga matgäster. Den stora krängedebilen hade lämnats kvar på vägen och ett ilbud avgått till Västerås, där på A S E A S verkstäder en ny kardanaxel under natten tillverkades, vilken inmonterades på morgonen. Starten kunde alltså även denna dag ske tämligen punktligt. Alljämt voro vägarna kantade av åskådare och mer än ett igenkännande leende mötte mig. En gammal gubbe uppe i Dalarna, som varje gång gående (vi körde inte fortare) följt lottabilen ett långt stycke för att "känna på den goda matosen", som han sade, nästan skrek, när han fick se mig: "är ho med nu igen, och lika gla", ho måtte ha bra betalt för det där släpjobbet?" Över mitt svar: "en lotta har aldrig betalt, hon gör endast sin plikt mot fosterlandet", såg han mycket undrande ut. Med ett lågt: "Tänk om alla gjorde så!" drog han sig mot vägkanten med en djup buggning.

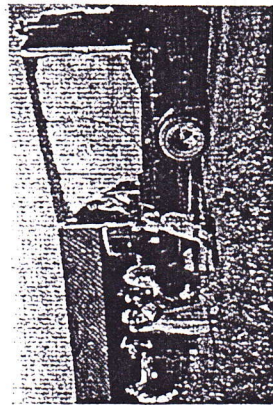
Denna dag skulle bli en missödetts dag med ringpunkteringar, motorkrängel m. m.

Var haren har sin gång...
betyder ingenling.
Förr eller senare faller
Jösse ändå för en
GYTTORPS
juktupatron

Komma endast några hundra meter från den plats där vårt lottakök första transportdagen var så nära att gå i putten stoppades hela kavalkaden. Vägbanan hade inte orkat bära armkorset tyngd utan vagnen sjönk och sjönk. Skulle den slå runt, hur skulle det bli? Nej våra raska mannar ilade fram, och under verklig livsfara bilade de in stora stockar under kolossen. Men hur få den på rätt köl igen, det skulle säkert dröja mer än den dagen. Frukosttiden var inne, och sedan den avåttis fick de två första "setten" och lottabilen order att fortsätta. Lunchen avåts i St. Skedvi och mat packades in och sändes tillbaka med en bil till karlarna vid armkorset. Transporten skred vidare till Långhagsforsen, dit vi anlände vid 5-tiden i precis lagom middags-tid. Våra vänner uppe i Garpenbergssockna började nog också bli hungriiga vid det här laget. Det blev att laga ny middag och vända om till dem, som glada och tack-samma mottogo oss. Vårt hopp att få resa hem denna kväll gick i kvav, vi måste ju följa armkorsbesättningen till målet nästa dag.

Transportens sista dag randades, och i arla morgonstunden drucko vi kaffe vid det på rätt köl resta armkorset. Nu fingo vi köra sist, efter bjässen, som på denna oerhört smala väg drog med sig träd, telefonstolpar, kraftledningsstolpar ja till och med en bit av ett logtak. I St Skedvi blev till ägarens stora sorg, en allé från drotning Kristinas dagar åtskilligt ramponerad. Nu var tiden inne för kafferasten och som det var sista kafferetet för denna transporten, ritod, ville våra mannar äfnligen att vi skulle dricka kaffe tillsammans med dem. Jag bad mina lottakamrater komma ned från bilen och "Sickan" som redan var på terra firma sjönk med en suck ned jämte mig på dikens kanten stönande: "Jag får aldrig igen mina smalbän mer!" Ida svarade uppe från bilen: "Jag kan inte komma ned, det käns som någon slagit mig över hela kroppen med en rotting, och mina fötter, det är inte mina fötter som är i pjaxornal!" Ja, så kan det kännas, när man i nära tre dygn isträckt på stående fot (det fanns ingen sittplats) banlanserat i ett gungande och skakande landsvägskök. Men alltfjänt gick färden vidare

Kafferast.

och till sist voro vi framme vid målet. Se, dan den sista middagen serverats togs ett ömt farväl av alla våra nyblivna vänner. Säkert har aldrig någon lottat haft bättre och tacksammare matgäster än våra bussiga, präktiga transportmän. Vi fingo också, omgivna av kraftbyggets arbetare, tropp, mottaga ett rungande hurra för Sveriges lottor! Till sist ropades: Ni komma väl med på transporterna i höst. Det lovade vi. Så var då den första transportperioden lyckligt genomförd.

Den stora transportens senare del förtogs i början och mitten av nov. Vi tänkte nog i all tyshet på kyla, novemberusk och mörker, men det visade sig att det var vida bekvämare att färdas i landsvägskök på vintern. Lastflaket hade blivit utbytt mot en buss, visserligen gammal men dock buss, som dels höll regn och blåst borta, dels var mycket rymligare, bekvämare och mera mjukt rullande. Vi sluppo nu också ifrån hetta och det plågsamma landsvägsdammet, som i somras lade sig över Alfa Laval-kök och vattenflaskor, som sandstormen över ökens kameler. Nu kunde man ha rent och fint hela tiden. Vidare hade vi nu rikligt med hyllor och krokar, som förvarings och förankringsplats för en hel del husgeråd, som annars voro redo att göra små utflykter på egen hand. Smöras karna höllo sig alltså på sin plats och soppan stannade kvar i hinkarna. Vi hade också en stoppad sittplats där man kunde rida som på en bättre ridhäst medan man skar lök och ost. Ock vilken utgång sedan? Inga sukar över förlorade smalbän, inga trötta och mödosamma kliv (med fam-

nen full av porslin) upp och ned för den skyhöga landgången. Nu tog man bara ett nätt och sirligt steg och var genast på marken. Ja, det var ett makalöst kök.

Tack vare kylan och rusket fick vi duka åt mammarna i någon kommunalsal, kyrksal eller snickarbod, som uppläts för ändamålet. Transportledningen hade varit nog förutseende att uppdelat resorna i vardera tre dagars etapper, och därigenom vanns dels att färden ej behövde förtägas i mörker, dels att karlarna hunno vila ut ordentligt varje dag. Också gingo alla tre resorna över förväntan bra. Svårare missöden inträffade aldrig och humöret var prima både hos lottor och karlar. Vår samvaro präglades av allt bättre samförstånd och kamratskap. Dessa rättframma karlar vunno så småningom hela vårt hjärta och jag vågar påstå, att även vi funno nåd inför deras ögon. Vad en "lotta är" tycktes man förresten ha mycket delade meningar om i dessa trakter. Somliga logo litet medlidligga ute på vägarna och resa med en hop karlar. Andra kallade oss för matgummar, några frågade om vi hörde till frälsningsarmén o. s. v. Men alla voro nyfikna, och särskilt den söndagen vi lägo ute fingo vi många besök. En zigenarliknande buss med bolmande skorsten var något att se på. Hade vi kaffe varmt, fanns det alltid en skvätt över till någon liten tandlös gumma, som var salig över det fina kalaset: "Tack käre goe, sötel Gud välsigne Er som arbetar så! Men Ni får väl bra betalt?" Eller gubben, som bodde ensam i sin stuga och som fick en hel skål med överbliven havre-

Fin bryning,
saftig stek
och god sås
med

Gloria-G
margarin med hög brännpunkt.

grynsgröt, och tackade med tårar i ögonen: "Mat för en hel vecka. Jag skall aldrig glömma Er, fleckor!"

När våra män voro riktigt glada, muntrade de gärna upp både sig själva och oss. Så blevo vi en lördagskväll i Avesta efter slutat arbete inviterade på en musikstund. Det var en syn, vi alla uppkrupta på skolbarnens snickarbänkar medan allsångens falska toner kom det elektriska ljuset att slöcka. Solosång, våga gitarrackord.

Nästa dag var det söndag och Fars dag och vi försökte då kvittera artigheten med att bjuda på festmiddag. Matsedeln bestod av slottsstek med grönsaker och lingon, gräddtårter och kaffe, bordet, festligt dukat

Kring tebordet.

Det hade varit årsmöte inom X-borgs landstomsförbund. Lk-sekreteraren, fru A., tillika ordförande i sin loftaförening och de övriga ordförandena i förbundets lkf, 5 till antalet, sutto bänkade kring kvällens tekopp för en sista pratstund, innan tåg, buss och bil skingrade dem.

Förbundsordföranden hade hållit ett föredrag, som givit loftaordförandena mycket att tänka på. Han hade talat om skräcken som gripit Sveriges folk under septembertidagarna 1938, då mobiliseringsorden väntades varje timma, och han hade i mörka färger målat en bild av vår oroliga världsdal. De idealister som en gång drömt om Europas förenade stater ha förstumats inför Europa av 1939, som kanske aldrig varit så söndersliten, så explosiv. Och han hade talat om Sveriges läge, dess begärliga rikedomar och bedrägliga ro och slutat med en flammande appell till alla sina förbundsmedlemmar att stå beredda, så att, om krigets vanvet släpptes löst och Sverige mot sin vilja bleve inddraget, varje man och kvinna skall veta sin plats och lugnt, utan panik, koppla in på nytt krävande och ansvarsfullt arbete för hembygdens skydd, för landets försvar.

Förbundsordföranden hade talat med djupt allvar och de sex damerna slog sig under tystnad ned kring tebordet.

med blommor och faten garnerade med persilja. "Gubbarna" voro nästan röda över att vi tänkt på dem och tackade i det oändliga. Också fanns det ingen hejd på deras hurrarop och tacksägelser nästa dag, den sista som vi voro tillsammans. De hade till och med gjort sig besvär att skaffa blommor ända upp till kraftstationen i obygdens för att med dem hylla oss. Så var den stora transporten lyckligt genomförd. Visst voro vi trötta, och visst hade vi slitit ont, men allt hade gått bra och alla parter voro belåtna. Gärna, gärna följa vi med på nästa stora transport.

Västerås i jan. 1939
"Lofa" Lindqvist.

Fru B. vars man var landstormskapten, torkade förstulet sina ögon.
Tror Ni det är möjligt, sade hon, och de stora blå ögonen fylldes på nytt av tårar.
Tror Ni verkligen att kriget kommer under detta år?

Lk-sekreteraren, fru A., rättade på sin redan förut raka rygg.

Kära du, sade hon, det tjänar så litet till att grubbla över den saken. Vi ha bara en sak att göra, och det är att se till att alla våra lotter äro utbildade och redo att gripa in på alla de områden, där vi kunna göra nytta.

Ja, det är nog sant, suckade lilla runda fru C. Men hur ska man få dem att förstå att det är så nödvändigt att förbereda sig? Jag talar och talar och mina lotter svara bara att de ej alls vilja binda sig, de vill inte höra talas om de där otäcka detaljkorsten.

Där sa du något, utbrast fru D. och hennes röda ansikte blev ännu rödare. Lk-rådet må säga aldrig det, men jag vill inte skaffa mig de där dumma korten och skrämna alla mina lotter med krig och obehagligheter. De gå allesammans om jag skulle försöka.

Lk-sekreterarens blick for skarp över fru D:s valfödda gestalt och en smula inbådade drag.

Det blir nog värst för dem själva, sade hon kort. Men jag tycker det är ledsamt att höra hur litet gehör du har i din förening.

Fröken E. hade hittills ej yttat sig, men nu vände hon sig till fru D. och hennes klara, distinkta röst skälvde.

Hur ska du kunna bära ditt ansvar om freden skulle brytas och du ingenting gjort i fredens och lyckans dar. Om vi lotter fått upp ögonen för försvarets och beredskapens betydelse — om vi svika och en visst blunda, hur vill du då att Sveriges kvinnor i allmänhet ska kunna förstå lilla fru B:s ögon voro torra nu och började gnistra.

Vi sakna, Gud vare tack, erfarenhet av krigets fasor, utbrast hon, men vi ha väl ändå sunt förnuft och en smula fantasi. Vi veta att i ett modernt krig finns ingen front som skyddar, flygmaskinerna med sin last av skyddar, flygbomber nå överallt. Vi ha under de nu pågående krigen ute i världen kunnat lära oss att för de oförberedda

finns ingen nåd, endast kaos. Men de som i tid förbereda sig och mobilisera alla sina krafter, de stå obrutna.

Fru D. såg misslynt ut. Varför måste vi tala om så obehagliga saker, sade hon, vi bruka ju ha så trevligt.

Fröken E. reste sig hastigt. Du borde ha smäll, ropade hon häftigt. Jag säger dig, och hör nu noga på! Hon ställde sig mitt framför den häpna fru D. — Om vi inte nu modigt se framtiden i ögonen, så kan det hända att vi inte få någon framtid!

Lilla runda fru C. utbrast förtvild: O, det är så hemskt alltsammans. Jag tror jag avser mig ordförandeskapet i min loftaförening.

Fröken E. vände sig blixtnabbt till sin nya antagonist. Du borde också ha smäll — ansvarslösa barnungar äro Ni båda två. Det är sant att det ser mörkt ut i världen, men vi måste alltid tro att förnuftet och människokärleken skall segra. Men det är brottsligt att som strutsen gömma huvudet bakom en buske och inte orka se verkligheten. Vi måste helt enkelt göra vad i

Sedan årtionden tillbaka är

MEA en kvalitetsföretag.

MEA har alltid främst velat

befrämja kvaliteten, ty i

längden kan endast verklig

kvalitet ge full tillfredsstäl-

else. Det är därför landets

landstomsföretag vända sig till

MEA både i fråga om utrust-

ning och civil ekiperings-

MEA

Norrmalmstorg
STOCKHOLM